

המערכת

ובנקודת השפל הזו, התכופף האב הגדול בענקים, השפיל את ידיו והרים את בנו אל מול פניו. ההתכופפות הזו דילגה על פער של דורות ושנים, של מושגים וערכים, על מרחק של שפה ומקום – והרים בבת-אחת את "בני בכורי ישראל" לגבהים שלא ידע

קחם על זרועותיו

עצמם שהם אתאיסטים ולא מאמינים, פשטו לפתע את ידם וגלגלו עליהם רצועות שחורות. ילדים להורים שתקוותם היחידה הייתה לראות אותם ממשיכים בדרכם ליד הקן המשפחתי, החלו לנסוע למקומות שליחות בפינות נידחות שלא שערם אבותיהם.

כאשר היו שדימו כי נסתם חזון מישראל, לפתע עברה השמועה, כי אי-שם בין ים של שחורים, ב-770 איסטערן-פארקוויי, ירדה השכינה למטה בארץ. בהתוועדויות ארוכות שהרימו את המשתתפים לגבהים לא נודעים של שמחה, בגילוי שפע עצום ופתיחת שערים חדשים בכל חלקי התורה, בעבודת קודש תמידית ותדירית במסירות שלא תיאמן, בלילות יחידות ארוכים בהם נפרצו מנעולי הלבבות החזקים ביותר.

ובכל פעם שהיה נראה כי הבן היניק והקטן חזר להתגולל במשחקי הבוץ, או כאשר הדהד מחדש בכיו של התינוק – התכופף האב שוב והרים אותו מול פניו; במלחמת ששת-הימים, במלחמת יום-כיפור, במלחמת המפרץ. ותמיד התרומם הבן למקום שלא חלם עליו לפני כן. וגם כאשר פני האב גבהו מאיתנו מאוד, הרי הבן "משתעשע בזקן שלו" – הוא עדיין לא רואה את הפנים, אך הוא מתענג ושמח במילוי עבודת השליחות בלי להתעייף ובלי להפסיק.

והאחים הגדולים עומדים ומקנאים בבן הקטן, בדור הצעיר, אותו מגביה האבא פעם אחר פעם. והוא תמיד מקבל את הקירוב מהאבא, שהידיים אף פעם לא כואבות לו.

ולא ירחק היום, אשר ישפיל האב את ידיו וירים את בנו, ואחת ולתמיד יקחהו עמו במחיצתו לקיטון בו הוא יושב, ועמו יהא לנצח נצחים לעד ולעולמי עולמים.

והבן הקטן הרוצה מאוד שזה יקרה, מנסה בכל דרך אפשרית, הוא צועק לאב, הוא מבקש, הוא מתחנן, הוא אוחז ברגליו, הוא מנסה לעלות על כסא כדי שיראה אותו – וה"מלמולים" הללו הם שמעוררים את האבא לשוב ולקחת את בנו, ולהשתעשע עמו פנים אל פנים.

אבא, קח אותנו על הידים!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בן יניק וקטן שאביו רוצה להשתעשע עמו פנים אל פנים, והרי התינוק הוא קטן, צריך האב להשפיל את ידיו כו' להרים בנו הקטן בכדי שיוכל להשתעשע עמו בקירוב פנים אל פנים. . שהקטן "משתעשע בזקן שלו" (של האב).

המשל הזה שגור על לשונו של כל חתן חסידי ההולך להקים בית בישראל. ב"קבלת פנים" חוזר הוא את דרוש החתונה של הרבי, המבאר את מעלתו של הקירוב החיצוני המקדים לקירוב הפנימי.

ואולם, במשל זה מונח הרבה מעבר לכך. אפשר לראות במילים הספורות הללו את תמציתו של "היום שקישר אותי עמכם". אותו יום לפני שבעים ושתיים שנים, מאז החל הקשר הגלוי בין הנשיא ובין דורו.

החתונה היא התקיימה בין שתי מלחמות עולם. העם היהודי טבל עד צוואר בנהרות של דם ויסורים. מחוץ תשכל חרב, ומחדרים הכתה ההשכלה והרפורמה, הציונות ושאר ה"איזמים" המזוייפים שהלכו ובאו במאה העשרים למניינם. עוד כמה שנים, ושואה איומה ניחתה על העם. "עולם הישיבות" היה בגדר זכרונות מעבר קרוב. בבתי-הכנסיות בכל העולם עלה גיל המתפללים בהדרגה. הדור היה מבולבל, נבוך ותועה. גם את גילויי החסד האלוקי של אותם שנים לא ידע העם לקבל. סיסמאות שונות של "אתחלתא" כביכול הסיטו את דעתו מלראות נכונה את המאורעות. הצעירים נעו בין נהנתנות חומרית לבין התלהבות-סרק מתורות מיסטיות ששיבשו את דעתם. לא היה זה "בן יניק וחכים" אלא "בן יניק וקטן".

ובנקודת השפל הזו, התכופף האב הגדול בענקים, השפיל את ידיו והרים את בנו אל מול פניו. ההתכופפות הזו דילגה על פער של דורות ושנים, של מושגים וערכים, על מרחק של שפה ומקום – והרים בבת-אחת את "בני בכורי ישראל" לגבהים שלא ידע.

דור אשר לא ידע את יוסף, החל לפתע לגלות התעניינות ומסר אקטואלי בספר התניא. צעירים בצרפת החומרנית, החלו פתאום לנסוע בהמוניהם לברוקלין, להשתתף בהתוועדות ולקבל "כוס של ברכה". חיילים שהצהירו על